

вытъ разсѣжденія; дава правило за обходата къмъ ближнійтъ, сирѣчь, да не правимъ другому туй, което не щемъ да ни прави другый, и да распознаваме отъ дѣлата на сѣкиго душевното му расположение, и най послѣ казва, че за спасеніето на человѣкътъ не стига само исповѣданъето на вѣрата, но нуждны сѣ и богоугодны работы, и че споредъ работытъ си или ще са оправдаймы или ще са осѣдимъ въ деньтъ на сѣдбата. Слѣдъ туй поученіе исцѣри само съ похващанье единъ прокаженъ, който, като дойде при него, поиска съ голѣма вѣра исцѣленіето си, и като го очисти, проводи го да са покаже на свещеницытъ. (Мат. ѿ. 21—3. ѿ. 1—4. Лск. ѿ. 24—.).

§. 22. *Иисусъ изцѣрява слугата на нѣкой си сотникъ само съ слово, възкрѣсява довицинтъ сынъ, оставя грѣхъветѣ на една блудница.*

Отъ тамъ Иисусъ са върнѣ въ Капернаумъ, дѣто първенцытъ отъ Іудейтъ въ градътъ го призовахѣ отъ страната на иностраненъ нѣкой сотникъ да исцѣри слугата му, който бѣше тежко боленъ. Като отиваше Иисусъ, и приближаваше въ къщата на сотникътъ, този проводи пріятелитѣ си при него които му казвахѣ, да не са труди, но да рече само слово, и слугата му ще оздравя; като гледаше обаче Иисусъ че сотникътъ върви напредъ, дойде той сѣщый и каза: „учителю, не съмъ достоенъ да дойдешъ въ къщата ми; но рѣчи само дума, и тутакси слугата ми ще оздравя.“ — Като чу туй Иисусъ, рече: „че нито въ Ісраилтянытъ е намѣрвалъ нѣкога толкози вѣра“, и повелѣ да оздравя слугата; което на часътъ са сбѣде. Сутренъта Иисусъ тръгнѣ къмъ градътъ